Ч. 53 Середа 8 (20) марця 1895 Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сьвяткованє 300-лїтного ювилею Униї Берестейскої.

Завязавший ся у Львові комітет для обходу 300-лїтного ювилею Униї Берестейскої уложив вже проґраму сего торжества і оголосив в „Душпастири“ відозву до всїх Русинів, в котрої найголовнїйших точках так каже ся:

Братя Русини! В сїм роцї кінчимо три віки, які прежила Русь наша під жезлом Намістників Христових, вернувши до единства з їх Апостольским престолом через відновленє Униї церковної довершеної в 1595 р. а проголошеної в 1596 р. на синодї Берестейскім.... Дїло перших Апостолів славяньских Кирила і Методия, дїло сьв. Ольги і Володимира великого, за котрих володїла віра і Церков католицка на Руси, утвердилась і процвила буйним цьвітом культури християньскої — то сьвяте дїло, обіцюючє найбогатші, добрі і спасительні плоди, змарнїло і знидїло в сумних часах по роздорі Керулярия, по відлученю Церкви нашої від Престола Римского. Дїлу тому недостало тої животворної сили, що широкою та обильною струєю плила завсїгди з Церкви католицкої.... Русь відлучено від Церкви католицкої.

Патріярхи константинопольскі, котрим Церков руска підлягала, підпавши під власть поганьских Турків, а відорвані від Престола Римского не мали нї сили, нї змоги вплнвати уздоровляючо на зболїлий орґанїзм Руси. Епіскопствами управляли дуже часто люди без відповідного образованя та потрібного знаня для виконаня обовязків свого високого, апостольского становиска; на тих престолах засїдали навіть люди мірскі, без духовних сьвячень. Низше духовеньство було в невіжестві задля недостатку шкіл духовних. Душпастирство уважано яко звичайне жерело прожитку. Церков руска підпала зовсїм під власть сьвітску. Роздача престолів епіскопских, приходів та ігуменьств зависїла від шляхти рускої. Шляхта їздила за наукою поза границї Руси і вертала домів затроєна ересями Лютра, Кальвіна, Арія, Социніянів і других, а міщаньство та селяньство потапало в темнотї. Лише само Провидїнє Боже спочивало тогди над народом руским.

Вже в 1583 р. віднеслась була патріотична шляхта руска, зібрана в Галичи до тогдашного митрополита кіевского Онисифора і взивала его до двигненя Церкви рускої з розстрою і полишеня. Але поміч не могла прийти нї від сил власних, нї з Константинополя, нї від других патріярших престолів Всходу. І ось звернула ся Русь знову туди, звідки давнїйшими часами обильно плила на ню благодать Божа.

Епіскопи рускі — по зрілих і всесторонних нарадах насамперед в 1590 р. в Берестю, потім в 1594 р. в Сокали — навязавши за посередництвом владики Кирила Терлецкого переговори з краківским нунцием апостольским і королем польским Жиґмонтом III., в дїлї ненарушимости свого обряду і рівноправности своєї Церкви, порішили дня 12 червня 1595 р. в Берестю, де явили ся всї тогочасні наші епіскопи з митрополитом кіевским Рагозою, вернути з своїм духовним стадом назад на лоно католицкої Церкви. О тім своїм намірі повідомили рускі владики короля Жиґмонта III., а одержавши від него і від нунция Апостольского запоруку, що предложені ними попередно жаданя будуть сповнені, вислали під конець 1595 р. двох своїх відпоручників епіскопів Ипатия Потія і Кирила Терлецкого до Риму, до тогочасного папи Климентия VIII. з заявленем, що Русь сполучає ся на ново з Намістником Христовим і підчиняє ся під Єго верховну власть Апостольску і могучу опіку. Акт Униї церковної довершено в Римі 25 н. ст. грудня 1595 р. Епіскопи Іпатий Потій і Кирило Терлецкий зложивши на торжественнім послуханю у Єго Сьвятости исповідь віри після собора Тридентийского, а одержавши запоруку ненарушимости сьвят. обряду руского і всякої можливої помочи і охорони зі сторони Апостольского престола, зложили в імени майже цїлого Епіскопату руского присягу вірности в руки папи Климентия VIII.

У відозві розказує ся відтак коротенько дальшу історию Униї церковної і еї благодатний вплив на розвій нашого житя народного особливо же від часу, коли наш край прийшов під пованованє Австрийских Монархів, звертає ся увагу на то, що наша Церков і наш нарід суть двома нерозлучними союзниками, котрі собі взаїмно помагають до свого розвою і скріпленя, що руску індивідуальність народну може охоронити лиш Церков католицка в обрядї восточнім і накопець на то, що там, де знищено Унію, де усунено вплив руско-католицкої Церкви на житє церковно-народне, там винї мілїони людий стали ся жертвами всїляких сект, там стогнуть они в оковах духа і волї, там їм майже не вільно відзивати ся в своїм матернїм язици анї в церкві, анї в школї, а тим менше управляти і розвивати свою малоруску, народну лїтературу. Із сих взглядів — каже ся у відозві — 300-лїтний ювилей Униї повинен бути не лиш сьвятом церковним але й народним: „Справедливість домагає ся від нас,

---

5)

Душі на відлеті.

З памятника молодого лікаря.

Новеля Марияна Ґавалєвича.

(Дальше).

Обтер сльозу на очах і стиснув менї руку так сердечно, як би менї дякував за се, що я его слухав і дав єму нагоду виговорити ся та зробити собі полекшу.

— А я таки піду до Ґерди — сказав, позбуваючись враженя — треба пійти, то годить ся, то належить ся єму від мене. Нехай хоч попрощаємось на ту дорогу!... Дуже рад би я побачити его перед смертию. А може ви, пане консиляр, волите заповісти єму мій прихид?...

Ми рішили вкінци, що лучше буде без того піти.

Для всякої безпечности умовив ся лиш з Левоньским, що там ніби припадково прийду по якімсь часї, щоби бути на місци, бо старому могло би зворушенє пошкодити.

Адже так холодно, байдуже не стрічає ся по двайцяти лїтах чоловіка, котрий нам забрав любов і щастє і мрії сердечні, хоч би се віддали ми єму добровільно, як на жертву.

Спомини минувшини лежать собі в души, як пасмо звинене в клубок; коли его не тикати, то й не знати майже, що там десь забирають місце, як старі неужитки; але коли взяти за конець і потягнути, то з того клубка починає розвивати ся і розвиває ся, розвиває ся нераз без кінця, як ті стяжки видобувані паличкою куґляря з чужого капелюха.

Годі повірити, кілько то всего може змістити ся в тій людскій души!...

Они розмавляли з собою також з півтора години.

Прийшовши раз, застав я Банасьову під дверима; сказала менї, що в еї пана єсть якийсь другий пан і що розмавляють певно о важних річах, бо казали їй виносити ся.

— Нїхто иньший тілько адвокат — сказала з таємною міною — може тестамент пишуть або що. Не треба їм перешкаджати.

Я вернув і зовсїм не входив.

В які три чверти потім прийшов я другий раз. Баба сидїла ще на камінним сходї від подвіря і думала.

— Що чувати? — спитав.

— А що? балакають і балакають.

— Кликали вас?...

— Деж би!... сама заходила подивити ся, чи чого не треба.

— І щож?... як же вашому панови?

— Здає ся лучше, бо сидів на ліжку, але очи мав отворені, як би виспав ся.

Маркотне лице мала чогось, підійшла несьміло до мене, поцїлувала мене в локоть і не знаючи, як зачати, переступала з ноги на ногу, поки сказала:

— Як пан консиляр міркують, щобуде з тестаменту?...

— З якого тестаменту?

— А-ну того, що над ним так довго радять.... Чи старий що запише менї, сиротї, за вірну службу без три роки, чи нї?... Чей же би випадало. Нагарувала ся я коло него по цїлих днях і ночах, то чей заслужила хоч ті старі ґрати. Мала би-м памятку.

— Дайте спокій — сказав я — то не адвокат, о тестаментї нема й мови, а що-до запису, то певно всьо зіставить з меблів; комуж має дати?... Иньшого маєтку здає ся не має, бо не мешкав би в такій норі і не жалував на вигіднїйше житє.

Помахала головою з недовірєм.

— Е, то нї; мусить мати навіть грубі гроші в сїннику, бо нїколи не позвалює рушити его, а з чогож би жив?... Адже він не урядник, тілько собі пан. На мельдунку стоїть „з власних фондів“.

Знов менї нахилила ся до ліктя.

— Най же пан консиляр яке добре слово скажуть за мною сиротою. Господь Бог то вам нагородить.

Плаксивим голосом говорила се і потягала носом, як би розжалоблювала ся над собою самим здогадом, що може бути покривджена і забута при писаню тестаменту.

Я еї втихомирив і наказав, щоби тілько

щоби ми сей церковно-народний празник обходили разом з нашою руско-католицкою Церквою як найсьвітлїйшим способом.

Братя Русини! — відзиває ся комітет. — Се голос наш ідучий з глубини нашої душі: Нехай нїхто з Вас не ухилює ся від сего обходу ювилейного, від сего так вдячного, хосенного для нас дїла; нехай возьме в нїм участь, нехай підпирає его морально і материяльно кождий Русин, в котрого груди ще не завмерла любов своєї церкви, свого обряду і народа!

Відозва має дату дня 14 (26) лютого с. р., день сьв. Кирила, Апостола Славян, а на нїй підписані:

О. др. І. Бартошевский, проф. унїверситету; о. Александер Бачиньский; о. Анд. Білецкий, архідіякон і прадат; пос. А. Барвіньский; Теоф. Бережницкий, рад. вис. суду; о. Ад. Василевский, парох при сьв. Пятницях; пос. А. Вахнянин; Сильв. Гавришкевич, рад. намістн.; о. М. Ганкевич, пар. церкви сьв. Петра і Павла; о. Евг. Гузар, катехит семинариї учит.; о. Йос. Делькевич, поч. крил. і предсїд. „Народ. Дому“; Клим. Дроздовский, рад. намістн.; о. др. Йос. Комарницкий, проф. унїверситету; Ів. Левицкий, краєв. інспектор шкіл; о. др. Йос. Левицкий, катехит; о. Он. Лепкий, катехит; Богдан Мариняк професор полїтехніки; о. В. Навроцкий, катехит; о. Теоф. Павликів, пар. церкви Успеньскої; о. Ант. Петрушевич, кустош; о. крил. Теод. Пюрко; о. Клим. Сарницкий, протоігумен т. сьв. Вас. В.; М. Сембратович, рад. міста; М. Спожарский, об. м. Львова і вл. реальности; о. А. Тороньский, проф. релїґ.; о. Лев Туркевич, ректор духовн. семін.; др. Ст. Федак, адвокат; Едв. Харкевич, директор руск. ґімн.; др. Із. Шараневич, проф. унїверситету; о. Ст. Юрик, префект дух. семін.; о. Ром. Яцковский, капелян Є. Е. Впресьв. Митрополита.

Допись.

З Лужка дїльного, в дрогобицкім пов.

(Про тверезість.)

„Слава Ісусу Христу! Глас труби ангельскої мило і приятно возносить ся тепер над нашим народом і будить его до сьвітла, щоби з довгого сну протер очи і узрів сонце правди і своє спасенє.

Порозуміла ся і наша громада, що піяньство есть єї загубою та взяла ся і в нас запроваджувати тверезість в цїлім селї.

Посилаємо тоє письмо до нашої ґазети з всїми честними братами, з вітцями і матерями і дорастаючим молодим поколїнєм громади Лужка дїльного, і тїшимо ся великою радостю, що по правдї як би глас ангельскої труби, як би голос Спасителя нашого призвав нас до тверезости, а при тверезости і до сьвітла науки, до всяких розумних і користних дїл, до богатства і слави.

Господи Боже благослови і просьвіти всї громади, всїх начальників і всїх наших людей, щоби за сьвітлими примірами Сїлця, Городища, Лужка дїльного і других таких честних громад пійшли і раз на все виповіли службу пекельній горівцї, що нас дерла, ганьбила, вік нам коротила, мир занапащувала, честь і славу забирала і кидала нас під ноги всякого врага і супостата.

Знайте о тім люди, що Бог есть сьвітлом, а темноти в Нїм нема нїякої; і ви будьте сьвітлими, бо хто в темноті ходить, той не має єдности з Богом. Не кажіть люди, що не маєте гріхів; хто таке каже і має себе за доброго, сам себе ошукує.

В Лужку дїльнім коло Дрогобича Гринько Котик-Задорожний, господар і обиватель лужецкий, ще до того й член ради громадскої, пішов до корчми і заложив ся з жидом, що з'їсть шість бохонків хлїба шабасового. І з'їв чотири, а два жид схопив зперед него, бо увидїв Бенфер Лейба, що заклад програє. Тогди як стали жиди насьмівати ся з Котика та затирати руки, що дурний господар не знає, чим він есть, на що его Бог сотворив, яке его достоїньство, яка его честь, яка его слава! Чи так добре, чи так по християньски, чи так роблять розумні, честні люди? Нї! розумні і честні люди слухають слів сьв. Апостола Павла, що стоять виразно написані в Письмі сьвятім.

Тимко Примняк, сторож дому Божого, в часї днїв перших сьв. великого посту полокав зуби до 11 години в ночи у господаря Андруся Лисовича, а о годинї 12 в ночи ішов селом і сьпівав „жовнярика“, а коло дому Божого не було жадної сторожі.

Отже то, братя мої, видите чоловіка слабого в вірі. Такого треба научити, треба єму так сказати: „Видиш, брате: десять заповідий Божих дав сам Господь Бог, а шість постановила церков. Хто старший, чи Бог, чи люди? Чия заповідь важнїйша, чи Божа, чи церковна? Правда, що Божа? Отже видиш, більший гріх против заповіди Божої, як против заповіди церковної“. Розумний чоловік не полоче собі горівкою що-дня зубів. Таким гріхом починати піст сьвятий не годить ся.

Прийдіть уже раз до розуму і покайте ся, люди, і раз на все закиньте тоє полокане зубів по корчмах, бо того не постановили сьв. Апостоли і церков сьвятая, — нема нїгде в жадній книжцї написано — но то постановили ваші вороги, щоби витягнути вашу кроваву працю“...

Так нам пише і красно навчає своїх братів-селян чесний ґазда лужецкий. Ми би его радо підписали під дописю, як би на него не гнївали ся Гринько Котик і Тимко Примняк. А так най радше не знають, хто то писав, най покають ся та прикладу злого не дають. Не гріх чесно забавити ся, але тогди, як на тото час і пора, аби не було образи Божої і людскої. А тим душпастирям, учителям і зверхностям, що мають вести громаду, ми ту допись, котру помістили нарочно, без найменчої зміни в словах, даємо на приклад, як селянин думає про свої моральні обовязки. Як би ми так знали добре душу наших селян, то лекше було би нам їх вести і вчити.

Перегляд політичний.

Після дотеперішних диспозиций зберуть ся спільні Делеґациї в перших днях червня. Сесия в сїм роцї буде відбувати ся у Відни. Доки буде радити Рада державна і коли будуть розписані нові вибори до соймів краєвих, ще не звістно.

Наконець дочекали-сьмо ся ще й москвофільского комітету виборчого. В недїльнім числї „Галичанина“ появила ся величезна відозва виборча, котру підписало аж 127 членів комітету. Відозва сама собою не замітна — звичайні фрази; але за то замітнїйші на них підписи комітетових. Тут, о скілько знаємо, виступили проводирі нашого москвофільства перший раз отверто і сьміло; тепер бодай можна знати з ким має ся дїло. А есть їх на 127 аж 70 сьвящеників, з котрих більше менше (ми за сим після шематизму не слїдили) половина з перемиської епархії і четвертина з львівскої; инші з епархії станїславівскої.

Нїмецкі ґазети подають вість, котра має походити з кругів дипльоматичних а після котрої цар Николай вибере ся в маю разом з ца-

---

добре пильнувала хорого в тих остатних хвилях, то їй певно віддячить ся по своїй смерти.

— А чо-ж би я не мала пильнувати? — накинула ся на мене — хоч би менї й нїчого не лишив, то чейже християньский чоловік і належить ся єму опіка в такій слабости. Але все лїпше би було, щоби то по нїм не змарнувало ся тай жиди не забрали за пів-дармо.

Я війшов до комнати, бо як на перший раз то ся розмова здавала ся менї за довга і мусїла втомити хорого; однак я застав его далеко лучше, нїж думав.

Левоньский сидїв коло него з почервонїлими очима і держав его за руку; мабуть ту без слїз не обійшло ся — думаю собі, але удаю, що не замічаю.

Ґерда віддихав вправдї тяжко і був очевидно втомлений, але лице мав спокійне, хоч лагідний смуток знати було на нїм.

— Мій добрий доктор — почав — ти й не сподїває ся, яку менї прислугу зробив. По тілько лїтах!... хоч одно знакоме лице перед смертию... Зараз менї здало ся, що троха житя вернуло ся.

— Не чуєте ся, добродію, ослабленим? — спитав я.

Махнув рукою з маловаженєм.

— Не чую нїчого в тій хвили. Варто такою дурицею займати ся!...

Звернув ся до Левоньского, стогнучи:

— Мій ти єдиний, можеш менї лишити фотоґрафію своєї бідачки?... дома певно маєш їх більше, а менї мило буде хоч глянути на твою Міню... Она так до матери подібна, коли була в єї лїтах!...

Левоньский виняв скоро з кишенї великий пулярес з моноґрамом і видобув з него фотоґрафію доньки.

— Але-ж прошу... з найбільшою охотою. Правда, що подібна? як би їй з ока випала.

Глянув ще раз на ню і мусїло єму пригадати ся власне нещастє, бо сльози засьвітила ся єму в очах.

Ґерда держав его за одну руку і стискав єї з вдячностию, а в другій тремтїла єму фотоґрафія, в котру вдивляв ся зі зворушенєм і щось, як би глухе хлипанє, лазило єму по грудях.

— Може Бог тобі задержить єї про житю! — шепотїв — може оставить і не забере, як матїр.

По напухлім лици котила ся єму одна груба сльоза, а уста тремтїли, як у пропасници.

Замкнув повіки, як би хотів здержати инші сльози, що пхали ся за тою одною, і скрити своє розжалоблене.

Левоньский плакав тихо; я стояв з боку і дивив ся на них здалека, а серце менї било ся, як будильник зі зворушеня.

Ґердї впала утомлена рука на колдру; голову нахилив на груди і біль явив ся на его лици; я дав знак Левоньскому, що час уже скінчити ту візиту. Зітхнув, обтер собі хусткою очи, встав і каже:

— Ну, мій Броніславе, треба нам попрацати ся.

Хорий не отвирав очий, але був притомний і чув ті слова, бо відповів шепотом:

— Треба.... треба....

Однак силою волї підніс ще голову і пробував ще отверезити ся.

— Скажи.... своїй Мінї — промовив по хвили — що єї поздоровляє і благословить.... приятель.... єї матери. Скажеш?...

— Скажу, скажу — запевняв его Левоньский — ще побачимо ся завтра у тебе, хиба би що дома стало ся, але я вирву ся.... вирву хоч на хвилину.

Ґерда махнув кілька разів головою, як би запрошував і дякував за обіцянку тих відвідин.

— Ну, до побаченя, Броніславе, до побаченя ще!

То „ще“ здавало ся дивним в его устах, коли в обох долонях держав спухлу руку хорого; а той з тяжкою бідою підніс одну повіку і тим одним оком дивив ся на него, як би з жальом і вдячностию, повтаряючи ледви шепотом:

— Будь щасливий.... будь щасливий.... будь щасливий....

Однак сонність огортала его.

Ми оба підсунули єму другу подушку під плечі і отулили лучше колдрою; потім на відходї поцїлував его Левоньский в чоло і зробив єму хрест над головою.

— Чи то вже не конець? — спитав мене, коли я відводив его до передної комнати.

— Ще нї мабуть — відповів я — орґанїзм дивно кріпкий, мимо такого довгого схорованя.

— Думаєте, консиляре, що то ще довго потягне ся?...

— Певно. Утомив ся і мусить відпочати.

рицею в гостину до Берлина, звідтам поїде відтак до Парижа а вертаючи до Росиї поступить до Відня. Незадовго має бути вислане запитане до дотичних дворів, чи такій подорожи царя не будуть стояти на перешкоді які взгляди політичні.

В Мадриді прийшло до кризи кабінетової, котрої причиною був напад 300 официрів на редакциї кількох ґазет. Міністер війни домагав ся, щоби сю справу рішив суд военний, а прочі міністри домагали ся відданя справи перед суд присяжних. Королева реґентка покликала міністерство урядниче під проводом Мартінец Кампоса.

Новинки.

Львів дня 19 марця 1895.

— **Іменованя.** Авскультантом судовим іменований др. Михайло Мария ґр. Баворовский. — Головним касиєром при головній почті у Львові іменований Іполит Пепловский.

— **Комендантом львівского корпусу** іменований ґраф Ганс Шулленбурґ, а інспекторами войска ґенерал барон Антін Шенфельд і князь Людвик Віндіш-ґрец, дотеперішний комендант львівского корпусу.

— **Презенту** в еп. львівскій на приход Сливки, деканата пнрегиньского, одержав о. Николай Левицкий експон. сотрудник з Бубнища. В епархиї перемиській одержали презенти оо.: Георг. Концевич на Кукизів, дек. куликівского; Анат. Сінкевич на Кунин, дек. жовківского; Петро Хиляк на Близянку, дек. короснянского.

— **Величавий концерт.** Сьвятковане 34-их роковин смерти Тараса львівскими товариствами у Львові в понедїлок дня 25 марта заповідає ся як найкраще. На се складаєсь не тілько добірна проґрама, яку ми подали, але і само виконанє. Число членів нашого Бояна зросло сего року на звиж вісімдесять, а вправились они в сьпіві так, що певно не тілько дорівняють львівским товариствам, але ще й перевисшать. О артистці С. Крушельницкій і о артисті Ол. Мишузі злишно й згадувати; они всім звістні. В проґраму входить поема Шевченкова „Хустина", котру на хор мішаний уложив п. Топольницкий, а орхестровий акомпанямент до того уложив прекрасно львівский капельмайстер войсковий — Чех п. Фридрих Він також підложив орхестральний акомпанямент під Ніщиньского „Вечерниці", котрих частина „Закувала та сива зазуля" звістна нашій суспільности. По раз перший виконає ті „Вечерниці" Львівский Боян, і то з супроводом повної орхестри. Рівно-ж по раз перший будемо мати нагоду почути працю молодого українського композитора Щуровского. З его опери „Богдан Хмельницкий" відограє орхестра „Увертуру" і „Козака". Оба твори викликують велике вражінє.—По сегорічнім концерті будемо мусїли розпрощати ся на три роки з панною Крушельницкою, котра по сьвятах від'їздить на артистичні виступи до Америки, а також говорять, що й п. Мишуґа виїде зі Львова на виступи за границю.

— **Депутациї санітарних зарядів** і гірників з Калуша і Стебника прийшли передвчера до Є. Е. п. Намістника і за его так хосенну діяльність для нашого краю дали ему на памятку подарунки з тих місць краєвого богатства. Два нові закопи в Калуши і Стебнику названо старосьвітским звичаєм іменем Є. Е. п. Намістника. Подарунки — то два дорогі альбуми з образами копалень.

— **Приватна семінария женьска в Самборі.** Польске товариство педаґоґічне ухвалило було на загальних зборах отворити женьску семінарию в Самборі під услівєм, що зголосить ся достаточно число учениць. Вибрана комісия довела свої приготовляючі праці до того, що вже дня 1 вересня с. р. можна буде отворити згадану семінарию. Ученицї, що покінчать сю школу, будуть могли приступити до іспиту зрілости в котрій-небудь публичній семінариї учительскій. Зголошувати ся треба до дирекциї учительскої семінариї в Самборі найдальше по день 15 мая. Услівя принятя такі: Окінчений 15-тий рік житя, сьвідоцтво з окінченя 8-ої кляси виділової або 7-ої кл. 7-клясової школи з науковим пляном для 8-клясових шкіл, оплата місячна 5 зр. і 2 зр. вступної такси та вступний іспит на случай недостачі сьвідоцтв. Науку в тій новій семинариї будуть подавати учителї самбірскої ґімназиї і учительскої семінариї.

— **З Городниці гусятиньскої пишуть нам:** Ми далекі від гадки, щоби лиш наго висказати многоцїнні дїла наших впв. сьвященників обох катол. обрядів, котрим о розголошенє їх неутомимих трудів в громадах цїлковито не ходить, однакож любов Бога і людий спонукала нас подати до відомости пов. Селянам-читателям се, що з ласки Божої в нашій громадї доброго дїє ся. — Ото за старанями місцевого душпастиря впв. о. Вол. Козоровского відбула ся у нас в днях від 20 до 26 грудня 1894 сьв. місия, переведена місионарями, монахами чина сьв. Василія в Бучачи, впв. оо. Вас. Куликом ректором, М. Лончиною і Вен. Скоробогатим, а в днях від 4 до 7 марця с. р. удїляв науки приготовляючої до сьв. сповіди дітий і дорослої молодежи о. М. Лончина. Не перша то у нас наука Божа, подавана оо. місионарами, бо не одну науку для спасеня душ і добра земского вислухали ми від місионаря о. Єр. Ломницкого, котрий тут також в праци церковній нашому трудолюбивому Отцю духовному помагав. Отже прихиляючи ся до желань добре мислячих членів громади, як і з власної волї складаємо всім висше висказаним ВП. ОО. Василіянам місионарям нашу сердечну подяку і глубоку вдячність за двиганє тутейших громадян науками релїгійними на славу Бога, а на честь і пожиток людий. Про хосенні наслїдки в громадї. викликані науками в церкві тай дальшою просьбою, напишемо ще дещо. Авг. Парожаньский, начальник громади. Ал. Роскош, упр. учитель, Іван Паньків, Петро Зарівний, Іван Кичак, Федь Стельмах.

— **Пригоди на провінциї.** В Побережу в повітї жидачівскім дня 9. марця погорів господар Василь Мігас. Охотнича сторожа з Журавна помогла згасити огонь. Шкода виносить около 2000 зр., а була обезпечена тілько на 800 зр. — Іван Вас, що у Львові на смерть загорів, був родом з Сокаля, а его жінка Анна (Мендик) з Мшани долїшної. Він мав 24 роки, а она 28. — В Ожидові дня 12 с. м. в ночи переїхав плуг зелїзниці робітника Івана Менцкевича на смерть. — В Соколові в підгаєцкім повітї втонив ся 15-лїтний жидок Йойна Колин в ріцї Стрипі, коли витягав коновку води з полонки.

— **Нещасні случаї при молотїльнях і січкарнях.** Після тарифи з 1889 р. були січкарні зачислені до IX. а молотїльні до VII. кляси небезпечности і рільники після закона з 1887 р. по обезпеченю робітників від нещасних случаїв мали обовязок платити титулом обезпеченя робітників 2 зр. 72 кр. від кождих 100 зр. виплаченого зарібку при січкарнях а 1 зр. 76 кр. від 100 зр. зарібку при молотїльнях. Після статистики нещасних случаїв припадало в Австриї в 1892 р. на кождих 10.000 обезпечених робітників рільних 7 случаїв смерти, 72 случаїв, що потягали за собою довшу неспосібність до роботи, як 4 тиждні і 65 случаїв, потягаючих за собою цїлковиту неспосібність до роботи. Позаяк показало ся, що за три роки 1890—1892 побрано за січкарні і молотїльні титулом асекурацийних оплат 115.112 зр., а нещасні случаї при тих машинах вимагали кошту 297.366 зр., то від 1 січня 1895 підвисшено оплату від обезпеченя робітників так, що она і при січкарнях і при молотїльнях виносить по 5 зр. 16 кр. від кождих 100 зр. виплаченого робітникам зарібку.

— **Велике нещасте в копальни.** В гогенеґскім закопі угля Архикнязя Альбрехта на Шлезку в суботу рано вибухли ґази. В закопі було 280 робітників, з котрих сто погибло. До полудня в недїлю добуто 43 трупів. Теперішний властитель копальнї Найдост. Архикнязь Фридрих велїв тимчасово виплатити кождій вдові по 100 зр. а крім того подвійну платню вдовам і дітям. Причиною вибуху була неосторожність одного робітника, що розсаджував скалу динамітом. — Закоп гогенеґский лежить близько закопа Франциски, в котрім минувшого року погибло 250 робітників.

— **„Правда"**, вістник полїтики, науки і письменьства, виходить тепер два рази на місяць, 15-ого і 30-ого, складає ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того кошту на рік тілько 4 зр. Адміністрация „Правди" находить ся у Львові, при улици Академичній ч. 8.

Телеґрами.

Будапешт 19 марця. Наради над церковно-політичними законами в палаті панів відложено аж до слїдуючого втірка.

Берлин 19 марця. Цісар Вільгельм розпорядив, щоби в день уродин кн. Бісмарка вивішено хоругви на всїх державних будинках.

Мадрид 19 марця. Мартінец Кампос іменований ґенеральним капітаном в Мадриді.

Такі омлїня лучають ся в тім станї, але переминають.

— Я пришлю ту ему свій фотель — сказав ще в дверех — буде вигіднїйше ему сидіти, ніж на тім твердім ліжку. І підніжок придав би ся ему, правда?... Пришлю зараз. Нехай ся не мучить хоч в остатних хвилях.

Банасьовій дав рубля і пішов.

За годину принесли справдї великий фотель з поручами, з опиралами на боках, вибитий шкірою, як би нарочно зроблений для хорого. Жити в нїм, не вмирати. Про підніжок також не забув. Буде мати старий вигоду і вже не будуть ему млїти ноги так, як доси.

Притім слуга приніс ему вязанку сьвіжих цьвітів, самі рожі, фіялки і конвалії, а в них була карточка з написом: „від Міні".

Разом з Банасьовою перенесли ми осторожно, помаленьки старого на фотель, цьвітки поставив я ему в карафці на столику, ноги сперли ми на підніжку, обтулили, подушками обгорнули, щоби нїгде его не давило — і добре. Живчик бив слабо, але спокійно.

Спав і тілько крізь сон стогнав та вітхав. Банасьова взяла ся перестелювати ліжко, не так з превеликої дбалости, як певно з цїкавости; хотїла пересьвідчити ся, чи не сховані в сїннику скарби старого.

Я замітив, що все перетрясала і щось довго гребала в сїннику, та якось нїчо не найшла. Я пильнував еї нарочно, щоби бабі не прийшла охота що затаїти.

— Щож? — питаю ся еї — бачите, що я правду казав, не ви. Анї слїду гроший.

— Іно солома тай солома.

Мала міну дуже розчаровану і крутила головою.

А я був рад, що нїчо не найшло ся, бо на випадок смерти були би потім клопоти з судом, зізнаня, протоколи, списуванє інвентаря, поступованє спадщинне, а так — знаю бодай, що нїчого нема і можу спокійно виходити від Ґерди.

Лишив я его ще спячого і казав бабі зварити молока для него, коли збудить ся.

На дорозї стрітив я того самого слугу, що приніс фотель; ніс кошик з ріжними поживами та напитками.

Добрий Левоньский з власного домислу присилав старому росіл, потравку з курки, кавіор, фляшку старого вина, фляшчину кольоньскої води, сьвіжі булочки і знову на серветцї, котра те все прикривала, бачив я пришпилену карточку: „від Міні".

Шкода тілько, що бідний старий подивить ся на ті присмаки і навіть їх не покоштує. Але ще душа усьміхне ся ему, коли побачить, що хтось про него памятає в остатних хвилях і хоче ему зробити приємність.

Не відійде зі сьвіта, як самітний вигнанець.

. . . .

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

ІНСЕРАТИ.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсї деннім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

$4^1/_2\%$ листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
5% листи гіпотечні без премиї
$4^1/_2\%$ листи Тов. кредитового земс.
$4^1/_2\%$ листи Банку краєвого
$4^1/_2\%$ пожичку краєву галицку

4% пожичку пропінаційну галицку
5% " " буковиньску
$4^1/_2\%$ пожичку угорскої желїзної дороги державної
$4^1/_2\%$ пожичку пропінаційну угорску

4% угорскі Облигациї индемнїзаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цїнах найкориснїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“

може лише се бюро анонса приймати.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Короля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентіляхтори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Короля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.